

HỒI 27 (B)

BÁCH XÍCH CAO THÁP NHIỆM HÒI TƯỜNG

Chu Chỉ Nhược ngơ ngẩn bản thân lặng lẽ gật đầu. Diệt Tuyệt sư thái nói tiếp:

- Cả cuộc đời thầy chỉ có hai tâm nguyện lớn, một là làm sao đuổi được bọn Thất tử lấy lại giang sơn cho người Hán; hai là làm sao cho phái Nga Mi võ công đứng đầu thiên hạ, vượt cả Thiếu Lâm, Võ Đang trở thành môn phái số một của trung nguyên. Hai chuyện đó thật là khó khăn nhưng đến bây giờ thầy có chút hi vọng, chỉ cần con theo đúng lời dặn dò của sư phụ thì chuyện gì rồi cũng xong, ta dù ở nơi cửu tuyền cũng còn cảm kích chịu ơn con.

Bà ta nói tới đây, bỗng nghe bên ngoài có tiếng Lộc Trọng Khách gõ cửa. Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Vào đi.

Cửa mở toang ra, người bước vào không phải là Lộc Trọng Khách mà là khổ đầu đà. Diệt Tuyệt sư thái cũng không ngạc nhiên, nghĩ bọn này đều cá mè một lứa, người nào thì cũng thể thôi liền nói:

- Người đem đứa bé này ra đi.

Bà không muốn tự vẫn trước mặt Chu Chỉ Nhược để nàng khỏi thêm đau lòng. Khổ đầu đà đến gần hạ giọng nói khẽ:

- Đây là thuốc giải, mau uống đi. Đợi đến khi nào bên ngoài có tiếng la hét tắt cả cùng xông ra chém giết một lượt.

Diệt Tuyệt sư thái lạ lùng hỏi:

- Các hạ là ai? Sao lại đưa thuốc giải cho ta.

Khổ đầu đà đáp:

- Tại hạ là Quang Minh hữu sứ của Minh giáo Phạm Dao, trộm được thuốc giải, đặc biệt đến đây cứu sư thái.

Diệt Tuyệt sư thái giận dữ đáp:

- Gian tặc Ma giáo kia, đến giờ này còn đùa cợt với ta nữa sao?

Phạm Dao cười nói:

- Hay nhỉ, nếu như ta đùa cợt với mụ thì thuốc độc uống rồi, thêm thuốc độc nữa, mụ có gan thì uống đi? Thuốc này uống vào bụng một giờ sau ruột đứt ra từng tấc, chết thảm không đâu kể xiết.

Diệt Tuyệt sư thái không thềm nói thêm một tiếng nào, cầm ngay lấy thuốc bột trên tay y há mồm uống ngay vào bụng. Chu Chỉ Nhược kinh hoàng kêu lên:

- Sư phụ... sư phụ...

Phạm Dao giơ một bàn tay ra, quát lên:

- Không được lên tiếng, người cũng uống thuốc độc ngay đi.

Chu Chỉ Nhược sợ quá nhưng đã bị Phạm Dao bóp mồm, đổ thuốc vào miệng, tiếp theo lấy một bình nước tưới vào, thuốc liền trôi ngay xuống họng. Diệt Tuyệt sư thái hoảng hốt nghĩ nếu như Chu Chỉ Nhược chết đi, tất cả những gì mình mưu tính trôi theo giòng nước, nên cố hết sức xông lên, múa chưởng đánh thẳng vào Phạm Dao. Thế nhưng bà ta công lực hoàn toàn mất hết, chưởng đó chiêu số tinh diệu nhưng không có chút hơi sức nào, bị Phạm Dao đẩy nhẹ một cái đã văng vào tường.

Phạm Dao cười nói:

- Tăng chúng Thiếu Lâm, chư hiệp Võ Đương cũng đều uống thuốc độc của ta rồi. Minh giáo hay hay dở, xấu hay tốt một lát nữa thì biết ngay.

Y nói xong cười sảng sặc, quay ra đóng trái cửa phòng lại.

*

* *

Thì ra Phạm Dao hộ tống Triệu Mẫn đến gặp Trương Vô Kỵ, trong lòng khắc khoải làm sao có được thuốc giải nên khi Triệu Mẫn ra lệnh cho y ở ngoài quán rượu chờ nàng, y lập tức đi ngay, chạy thẳng về chùa Vạn An đi lên trên tháp đến tầng thứ mười nơi ngoài phòng của Ô Vượng A Phô.

Ô Vượng A Phô lúc đó đang đứng ngoài cửa, vừa thấy y liền cung kính chào một tiếng:

- Khổ đại sư.

Phạm Dao gật đầu, trong bụng cười thầm: “Giỏi thật, tên già họ Lộc làm thầy mà chẳng ra thể thống gì, chui ở trong phòng hú hí với ái cơ của vương gia, lại bắt học trò đứng ngoài canh cửa. Lợi dụng lúc tên này còn đang không biết trời trăng, ta phải xông vào cướp lấy giải dược mới được”. Y bèn khom người lại, đi ngang qua người Ô Vượng A Phô, bất ngờ giơ ngón tay điểm luôn vào huyệt đạo nơi bụng dưới y. Chẳng nói Ô Vượng A Phô tuyệt nhiên không đề phòng, dầu y có chăm chăm phòng bị cũng không sao tránh được một chỉ đó. Yếu huyệt của y bị điểm trúng rồi, lập tức đứng trơ trơ không cử động gì được, trong bụng cực kỳ ngạc nhiên, không biết làm gì nên nổi, gây tội với lão đầu đà câm này. Không lẽ câu “Khổ đại sư” kia chào chưa đủ cung kính hay sao?

Phạm Dao vừa bước vào phòng, nhanh như điện xông luôn tới bên giường, hai chân chưa chấm đất, một chưởng đã đánh luôn vào người nằm ở trên. Y biết Lộc Trọng Khách võ công rất ghê gớm, nếu chưởng này không đánh y trọng thương hai bên sẽ phải đánh nhau một trận chưa biết bên nào sống bên nào chết, bên nào được bên nào thua. Thành thử chưởng đó y sử dụng đủ mười phần kinh

lực. Chỉ nghe một tiếng bộp, chiếc chắn bị đánh nát, bông bay tứ tán. Y lật mền lên coi, chỉ thấy Hàn cơ mũi mòm ứa máu, người đẹp kia ngọc nát vàng phai còn Lộc Trọng Khách không thấy đâu cả.

Phạm Dao chợt nghĩ ra một kế, vội vàng đi ra ngoài ôi Vượng A Phổ vào, nhét xuống gầm giường, vừa khép cửa lại đã nghe tiếng Lộc Trọng Khách ở bên ngoài gất lên:

- A Phổ, A Phổ, sao ngươi dám chạy đi đâu?

Thì ra Lộc Trọng Khách đứng bên ngoài phòng giam Diệt Tuyệt sư thái đợi một hồi, nghĩ thâm hai mẹ con mù kẻ lẽ đông dài biết chừng nào mới xong, nhưng vì không dám đắc tội với khổ đầu đà, nên đành để yên, y ngong ngóng nhớ đến Hàn cơ, không còn chịu nổi nữa bèn quay trở lại phòng Ô Vượng A Phổ. Y đến nơi không thấy tên đệ tử ngoan ngoãn kia đâu, trong bụng bực dọc, đẩy cửa bước vào may quá chưa thấy gì khác, Hàn cơ nằm xoay mặt vào trong, trên mình phủ chiếc chắn bông.

Lộc Trọng Khách cầm then cài cửa phòng lại, quay mình cười nói:

- Người đẹp ơi, để ta giải huyết cho nàng, nhưng nàng không được lên tiếng đấy nhé.

Y vừa nói vừa thò tay xuống dưới chắn, toan mò vào lưng Hàn cơ, đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, năm ngón tay ai như gọng kìm bấm ngay vào mạch môn. Y kinh lực toàn thân mất hết, không còn chút hơi sức nào nữa. Đột nhiên chần tung qua, một nhà sư để tóc dài nhảy ra chính là khổ đầu đà.

Phạm Dao tay phải nắm được mạch môn, tay trái nhanh như gió liên tiếp điểm mười chín đại huyết trên người Lộc Trọng Khách. Lộc Trọng Khách liền nhũn ra xum người xuống không còn cử động chút nào nhưng mắt dường như nổ lửa.

Phạm Dao chỉ vào y nói:

- Lão phu đi không đôi họ, ngồi chẳng thay tên, chính là Quang Minh hữu sư của Minh giáo, họ Phạm tên Dao đây. Hôm nay ngươi bị ta ám toán, uống cho ngươi tự cho mình là cơ trí tuyệt luân, thực ra tầm thường ngu độn quá lắm. Nếu lúc này ta giết ngươi, không phải là kẻ anh hùng hảo hán nên tạm cho ngươi sống, nếu ngươi có giỏi thì ngày sau đi kiếm Phạm Dao này báo thù.

Y cao hứng chưa hết, lột luôn quần áo Lộc Trọng Khách không còn một mảnh vải, để y nằm chung với cái xác Hàn cơ, lấy chắn bao ra bên ngoài trùm cả hai người một sống một chết lại.

Sau đó y mới lấy trượng sừng hươu, mở cái nhánh đồ hết thuốc giải đi từng phòng giam, chia cho Không Văn đại sư, Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu mọi người uống. Đợi cho mọi người uống xong thời giờ cũng khá lâu, lại còn mất công giải thích mỗi người ít câu. Sau cùng đi đến phòng của Diệt Tuyệt sư thái, Phạm Dao thấy bà ta không tin đây là thuốc giải đành phải dọa một trận nói là

độc dược. Y hận bà giết hại rất nhiều anh em trong Minh giáo nên hù được mấy câu cũng khoái trong lòng.

Y chia thuốc giải xong rồi, cảm thấy đặc ý bỗng nghe thấy dưới chân tháp có tiếng người lao xao, trong đó tiếng của Hạc Bút Ông nghe rõ ràng hơn cả:

- Tên khở đầu đà là gian tế, mau bắt y xuống đây.

Phạm Dao kêu khở thâm: “Bỏ mẹ, hỏng rồi, không biết ai cứu tên đó ra vậy?”. Vừa thò đầu ra ngoài nhìn xuống dưới chân tháp, thấy Hạc Bút Ông tất lãnh một bầy võ sĩ vây chặt tháp lại, Tôn Tam Hủy và Lý Tứ Tồi thấy y liền liền bắn hai mũi tên, chửi lớn:

- Ác tặc đầu đà, nguoi hại bọn ta quá đỗi.

Ba người Hạc Bút Ông bị điễm huyết, vốn dĩ không thể thoát thân, lại nằm trong phòng Lộc Trọng Khách nên đâu có ai dám tự tiện tiến vào. Nào ngờ bọn võ sĩ do Nhữ Dương Vương phủ sai đến chùa Vạn An tra xét, không thấy tung tích ái cơ của vương gia đâu, liền có người nghĩ ngay đến tính tình hiếu sắc tham hoa của Lộc Trọng Khách. Thế nhưng các võ sĩ xưa nay vẫn e ngại y, tuy nghi ngờ việc mất tích của ái cơ vương gia có dính líu đến y nhưng có ai dám vượt râu hùm? Mãi một lúc sau, người chỉ huy đội võ sĩ là Cáp tổng quản nghĩ ra một kế, sai một tên lính hầu đến gõ cửa phòng Lộc Trọng Khách, Lộc Trọng Khách thân phận cực cao dù có nổi nóng, không lẽ lại trừng phạt một tên tiểu binh như thế. Tên lính gõ cửa mấy lần trong phòng không nghe tiếng đáp lại.

Cáp tổng quản bậm môi, ra lệnh cho tên lính đẩy cửa vào xem có gì khác lạ không. Vừa nhìn vào, y liền thấy Hạc Bút Ông, Tôn Tam Hủy và Lý Tứ Tồi ba người nằm lẩn dưới đất. Lúc đó Hạc Bút Ông vận khí xung huyết cũng đã giải được ba bốn phần, Cáp tổng quản liền giúp y giải huyết nên chẳng mấy chốc lại hành động được như thường.

Hạc Bút Ông nộ khí xung thiên, liền tra hỏi xem Lộc Trọng Khách và khở đầu đà đi đâu, biết được hai người lên trên tháp liền dẫn đám võ sĩ bao vây, lớn tiếng reo hò, gọi khở đầu đà xuống một phen tử chiến.

Phạm Dao chửi thâm trong bụng: “Muốn tử chiến thì tử chiến, không lẽ họ Phạm này sợ nguoi chác? Có điều bọn hòa thượng ni cô thói tha uống thuốc chưa bao lâu, nhất thời công lực chưa khôi phục. Tên Hạc Bút Ông đã nghe ta và Lộc Trọng Khách nói chuyện rồi, dù ta có đem lão Lộc này giết đi, cũng không thể diệt khẩu, phải làm sao bây giờ đây?”. Y còn bàng hoàng chưa nghĩ ra kế gì, lại nghe Hạc Bút Ông kêu lên:

- Đầu đà chết tiệt kia, nguoi không xuống thì ta lên.

Phạm Dao liền trở vào đem chiếc chăn gói Lộc Trọng Khách và Hàn cơ ra bao lon, giờ cao lên nói:

- Con hạc già kia, người mà tiến lên tháp một bước, ta sẽ ném con hươu dâm này xuống đó.

Bọn võ sĩ tay giơ cao đuốc, chiếu sáng như ban ngày mặc dù ngọn tháp quá cao, ánh lửa không chiếu tới, nhưng trong ánh sáng bập bùng, vẫn thấp thoáng nhìn thấy mặt Lộc Trọng Khách và Hàn cơ. Hạc Bút Ông kinh hãi, kêu lên:

- Sư ca, sư ca, anh không sao chứ?

Y gọi liên tiếp mấy câu không nghe Lộc Trọng Khách đáp lại tưởng đã bị khổ đầu đà giết chết rồi, trong lòng đau khổ kêu lên:

- Tặc đầu đà, người giết sư ca ta, ta quyết một mắt một còn với người.

Phạm Dao liền giải huyệt cam cho Lộc Trọng Khách. Lộc Trọng Khách liền lên tiếng chửi:

- Tặc đầu đà, người là gian tế nội ứng ngoại hợp, ta sẽ lăng trì từng xẻo giết người mới hả...

Phạm Dao chỉ đề cho y nói vài câu, lại điểm huyệt cam của y. Hạc Bút Ông thấy sư huynh chưa chết, trong bụng cũng yên chí sợ khổ đầu đà ném xuống thật nên không dám tiến đến cửa tháp nữa. Hai bên cứ dây dưa như thế một hồi lâu, Hạc Bút Ông không dám lên cứu sư huynh, còn Phạm Dao thì chỉ mong kéo dài thời khắc, thêm được chút nào hay chút nấy. Y đứng ở lan can cười ha hả nói:

- Hạc lão nhi, sư huynh người thật là mặt lớn tà trời, dám đi bắt trộm ái cơ của vương gia về đây. Ta bắt kẻ gian bắt luôn cả đôi, quả tang cả hai người. Người vẫn còn mong che đậy cho sư huynh người hay sao? Tổng quản đại nhân, mau mau bắt lấy gã đó. Hai sư huynh đệ của y phản loạn, tội đó không thể tha được. Ông bắt được y rồi, vương gia thể nào cũng trọng thưởng.

Cấp tổng quản liếc nhìn Hạc Bút Ông, đã toan ra tay nhưng lại không dám. Y thấy khổ đầu đà đột nhiên biết nói, tuy quái lạ thực nhưng rõ ràng nhìn thấy Lộc Trọng Khách và Hàn cơ nằm chung trong một cái chăn, hướng chi trước đây vốn đã nghi ngờ nên nay tin cũng phải chín phần mười. Y liền lớn tiếng nói:

- Khổ đại sư, xin mời ông xuống đây, tất cả cùng đến gặp vương gia trình bày ai trái ai phải. Cả ba vị đều là tiên bối cao nhân, tiểu nhân không dám mạo phạm người nào cả.

Phạm Dao vốn là kẻ lớn mật, nghĩ thầm nếu tất cả cùng đến gặp vương gia, để khi phân biệt trắng đen trái phải rồi, chực hiệp trên tháp uống thuốc giải cũng đã ngấm, liền kêu lên:

- Hay lắm, hay lắm! Ta đang muốn đi gặp vương gia lãnh thưởng. Tổng quản đại nhân, ông canh chừng tên hạc già này, quyết chớ để y có dịp đào tẩu.

Ngay lúc đó bỗng nghe tiếng vó ngựa rộn rịp, một người cưỡi ngựa chạy vào tiến đến ngay dưới chân tháp. Các võ sĩ trông thấy liền khom lưng hành lễ:

- Tiểu vương gia.

Phạm Dao từ trên tháp nhìn xuống, thấy người đó mặc cẩm bào đội mũ vàng sáng loáng, cười trên một con ngựa trắng cao to, chính là thể tử của Nhữ Dương Vương Khổ Khổ Đặc Mục Nhĩ, có tên Hán là Vương Bảo Bảo.

Wương Bảo Bảo gay gắt quát hỏi:

- Hàn cơ đâu? Phụ vương đang nổi cơn lôi đình, sai ta đích thân tới tra xét.

Cấp tổng quản liền tiến lên bẩm báo, nói là Lộc Trọng Khách bắt cóc Hàn cơ, hiện đã bị khổ đầu đà bắt được. Hạc Bút Ông vội nói:

- Tiểu vương gia, đừng nghe y nói năng láo lếu. Tên đầu đà đó là gian tặc, y hãm hại sư ca tôi...

Wương Bảo Bảo nhượng mày lên, quát:

- Tất cả xuống đây nói chuyện.

Phạm Dao ở vương phủ đã lâu, biết rằng Vương Bảo Bảo sáng suốt tinh minh không kém gì cha, nguy kế của mình chỉ lừa được người khác nhưng không lừa nổi y. Một khi xuống chân tháp rồi, chỉ một hai câu là tiểu vương gia biết ngay, hạ lệnh cho võ sĩ vây đánh, riêng Hạc Bút Ông không thôi cũng đã gay go, một mình thoát thân không khó nhưng chur hiệp trên tháp không thể nào cứu ra được. Y liền lớn tiếng nói:

- Tiểu vương gia, tôi bắt được Lộc Trọng Khách rồi, sư đệ y cầm hận thấu xương, tôi chỉ xuống tới nơi là y giết tôi ngay.

Wương Bảo Bảo nói:

- Người mau xuống đây, Hạc tiên sinh không dám giết người đâu.

Phạm Dao lắc đầu, cao giọng nói:

- Tôi ở trên tháp thấy yên tâm hơn. Tiểu vương gia, khổ đầu đà này một đời không nói năng, hôm nay việc chẳng đặng đừng phải mở miệng cũng toàn là do tấm lòng son trung nghĩa đối với vương gia. Nếu tiểu vương gia không tin, khổ đầu đà này sẽ nhảy xuống, vỡ đầu chết trước mặt ngài là xong.

Wương Bảo Bảo nghe y nói, mười phần đến bảy tám là láo lếu, rõ ràng có ý diên trì, hạ giọng hỏi nhỏ Cấp tổng quản:

- Y có mưu toan gì mà cố tình lãn khân, chẳng lẽ còn chờ ai chẳng?

Cấp tổng quản nói:

- Tiểu nhân không biết...

Hạc Bút Ông liền xen vào:

- Tiểu vương gia, tên tặc đầu đà này cướp thuốc giải của sư huynh tôi, muốn cứu bọn phản nghịch đang giam ở trong tháp.

Wương Bảo Bảo nghe liền hiểu ngay, gọi lớn:

- Khổ đại sư, ta biết công lao của ông rồi, mau xuống đây ta sẽ trọng thưởng.

Phạm Dao đáp:

- Tôi bị Lộc Trọng Khách đá hai cái, xương đùi gãy cả, bây giờ không sao cử động được. Tiểu vương gia, xin ngài đợi cho một chút, tôi vận khí chữa thương sẽ xuống ngay.

Vương Bảo Bảo quát lên:

- Cáp tổng quản, người sai người lên cũng khổ đại sư xuống dưới này.

Phạm Dao vội kêu:

- Không được đâu, không được đâu, người nào đụng đến tôi là hai chân sẽ bị phé đó.

Vương Bảo Bảo lúc này không còn hoài nghi gì nữa, thấy Hàn cơ và Lộc Trọng Khách hai người nằm chung trong một cái chăn, dầu như chưa có chuyện gì, phụ vương cũng không còn có thể giữ nạng hầu đó nữa, liền nói nhỏ:

- Cáp tổng quản, nổi lửa đốt cái tháp đi. Cho người nấp sẵn cung tên, dù ai nhảy ra cũng bắn chết hết.

Cáp tổng quản tuân lệnh truyền xuống, các võ sĩ cung tên sẵn sàng vây quanh ngọn tháp, còn những người khác chạy đi kiếm củi cỏ để đốt lửa. Hạc Bút Ông hoảng quá, kêu lên:

- Tiểu vương gia, sư ca tôi cũng ở trên đó.

Vương Bảo Bảo lạnh lùng đáp:

- Tên đầu đà đó không dám ở trên đó lâu đâu, một khi đốt lửa lên là y phải chạy xuống.

Hạc Bút Ông lập cập nói:

- Lỡ như y vớt sư ca tôi xuống thì làm thế nào? Tiểu vương gia, không thể đốt lửa được.

Vương Bảo Bảo hừ một tiếng không thèm để ý gì đến y. Chỉ trong giây lát, các võ sĩ đã mang củi cỏ và các đồ bén lửa, đốt dưới chân tháp. Hạc Bút Ông là người rất có thân phận trong võ lâm, được Nhữ Dương Vương dùng lễ mời vào phủ, trước nay đối đãi cực kỳ kính trọng, nào ngờ hôm nay vì trùng kế của khổ đầu đà, đến tiểu vương gia cũng chẳng coi y vào đâu. Y thấy tính mạng sư huynh nguy ngập đến nơi, không còn coi tiểu vương gia, đại vương gia ra gì nữa, cầm đôi bút mỡ hạc, nhảy vọt lên gạt hai tên võ sĩ đang châm lửa, huých huých hai tiếng, hai đũa đó liền văng ra xa.

Vương Bảo Bảo giận lắm, quát lên:

- Hạc tiên sinh, người muốn phạm thượng tác loạn hay sao?

Hạc Bút Ông đáp:

- Tiểu vương gia đừng sai đốt lửa, tôi đâu có dám làm gì.

Vương Bảo Bảo quát lên:

- Châm lửa.

Y phát tay một cái, năm tên phiên tăng áo đỏ từ đằng sau nhảy lên, cầm lấy mấy bó đuốc trong tay các võ sĩ, ném luôn vào đồng củi dưới chân tháp. Cỏ củi bén lửa, lập tức cháy lên bùng bùng.

Hạc Bút Ông quỳnh quít, cướp một cây giáo của một tên võ sĩ, gạt những củi đang cháy ra. Vương Bảo Bảo quát lên:

- Bắt y.

Năm tên hồng y phiên tăng tay cầm giới đao liền vây Hạc Bút Ông lại. Hạc Bút Ông giận lắm, vút trường mâu xuống, giơ tay toan cướp giới đao trong tay một phiên tăng. Tên đó không phải tầm thường, giới đao vòng lại chém luôn lên đầu vai y. Hạc Bút Ông đang toan né tránh, đằng sau đã nghe tiếng gió, lại có thêm hai thanh đao chém tới.

Thủ hạ Vương Bảo Bảo có mười tám phiên tăng võ công cao cường, gọi là Thập Bát Kim Cương, chia thành ngũ đao, ngũ kiếm, tứ trượng, tứ bạt. Năm phiên tăng này là Ngũ Đao Kim Cương, nếu một chọi một thì họ kém Hạc Bút Ông xa nhưng cả năm người cùng ra tay, kẻ công người thủ tương trợ lẫn nhau thì uy lực rất lớn. Hạc Bút Ông võ công tuy cao cường nhưng hôm trước bị Trương Vô Kỵ đánh cho bị thương hộc máu, nội lực giảm đi nhiều, lại thêm lửa cháy bùng bùng, tính mạng sư huynh đang nguy cấp, nên trong bụng phập phồng hốt hoảng không thể nào thắng ngay được.

Thủ hạ của Vương Bảo Bảo liên tục thêm củi thêm lửa, càng lúc cháy càng mạnh. Bảo tháp này xây vừa gạch vừa gỗ, chẳng mấy chốc những tầng dưới cùng đã bén lửa cháy lớp lớp rồi. Phạm Dao vội để Lộc Trượng Khách xuống, đến phòng giam chư hiệp phái Võ Đang, kêu lên:

- Thát tử đang đốt tháp, các vị nội lực đã hồi phục chưa?

Chỉ thấy Tông Viễn Kiều, Du Liên Châu cả bọn đang ngồi xếp bằng vận công, hết sức tập trung tinh thần, không người nào lên tiếng trả lời hiển nhiên đang ở vào lúc sinh tử quan đầu của việc luyện công. Có mấy tên võ sĩ canh giữ tiến lên ngăn trở đều bị Phạm Dao chop từng tên vút xuống dưới chân tháp chết tươi. Số còn lại cố xông qua khói lửa chạy xuống dưới.

Một lúc sau, lửa đã bén đến tầng thứ tư, những người bị giam nơi đây là phái Hoa Sơn không đợi công lực hồi phục, hốt hoảng chạy lên tầng thứ năm. Lửa vẫn tiếp tục cháy lên cao, khiến cho những người bị giam ở tầng thứ năm là phái Không Động cũng phải chạy lên. Có người chậm chân, quần áo râu tóc bị cháy xém.

Phạm Dao không biết làm cách nào, bỗng nghe có tiếng người gọi:

- Phạm hữu sứ, đón lấy.

Chính là tiếng của Vi Nhất Tiếu. Phạm Dao mừng quá, nhìn theo hướng thanh âm thấy Vi Nhất Tiếu đứng trên nóc hậu viện chùa Vạn An vung tay một cái ném một sợi dây dài qua, Phạm Dao vội vàng giơ tay bắt lấy. Vi Nhất Tiếu nói:

- Người buộc vào lan can để làm một cái cầu dây.

Phạm Dao còn đang loay hoay buộc, Triệu Nhất Thương trong thần tiễn bát hùng liền bắn ra một mũi tên, trúng ngay giữa sợi dây thừng đứt đôi. Cả Phạm Dao lẫn Vi Nhất Tiếu cùng cất tiếng chửi, biết rằng muốn làm cái cầu dây không thể không trừ bọn thần tiễn bát hùng trước. Vi Nhất Tiếu mắng:

- Bắn cái con mẹ ngươi. Đứa nào không ném cung tên đi thì ông giết trước.

Y vừa chửi vừa rút kiếm ra nhảy ngay xuống đất. Chân y chưa chắm đất, năm tên phiên tăng áo xanh lập tức cầm kiếm tiến lên vây lại, chính là Ngũ Kiếm Kim Cương trong thập bát phiên tăng của Vương Bảo Bảo. Năm người đó kiếm vung lên loang loáng, kiếm chiêu quái lạ đấu với Vi Nhất Tiếu.

Hạc Bút Ông vẫn múa đôi song bút mở hạc chiến đấu, lớn tiếng kêu:

- Nếu tiểu vương gia không ra lệnh cứu hỏa, ta sẽ không còn nể nang gì nữa đâu.

Vương Bảo Bảo không thềm để ý, bốn tên phiên tăng cầm trượng liền chia nhau ra đứng bốn bên tiểu vương gia, e sợ có người đánh lén. Hạc Bút Ông nóng ruột, song bút đột nhiên sử chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, đẩy dạt ba phiên tăng trước mặt, đề khí chạy đến bên chân tháp, năm tên phiên tăng lập tức đuổi theo. Hạc Bút Ông nhún mình một cái đã nắm ngay được mái hiên tầng thứ nhất, năm phiên tăng thấy lửa đang cháy to liền ngừng lại không đuổi theo nữa.

Hạc Bút Ông từng tầng một tiếp tục nhảy lên, đến khi y tới tầng thứ tư, Phạm Dao ở trên tầng thứ bảy thò đầu ra trông thấy liền giơ cao Lộc Trượng Khách lớn tiếng nói:

- Hạc lão nhi, mau đứng lại. Người còn đi thêm một bước là ta cho Lộc lão nhi nát bấy ra ngay.

Quả nhiên Hạc Bút Ông không dám tiến thêm kêu lên:

- Khổ đại sư, anh em tôi trước đây không thù oán gì với ông, sao lại làm khó chúng tôi thế? Nếu ông muốn cứu người tình cũ Diệt Tuyệt sư thái và con gái bà ta là Chu Chỉ Nhược thì cứ việc cứu, tôi nhất định không ngăn cản gì.

Diệt Tuyệt sư thái uống thuốc giải của khổ đầu đà rồi, tưởng rằng đó là thuốc độc và mình thế nào cũng chết, lại thấy Chu Chỉ Nhược cũng bị ép đổ thuốc vào mồm, bao nhiêu kỳ vọng tan ra mây khói, trong lòng cực kỳ đau đớn. Đang lúc thương tâm, bỗng nghe dưới tháp tiếng người lao xao, sau đó là Hạc Bút Ông và khổ đầu đà tranh cãi, Vương Bảo Bảo ra lệnh đốt tháp... mọi việc bà ta đều nghe

rõ ràng. Diệt Tuyệt sư thái trong bụng lạ lùng: “Không lẽ tên đầu đà trông như quỷ này quả thực muốn cứu mình chăng?”. Bà ta liền thử vận khí, lập tức thấy ở đan điền có một luồng hơi ấm xông lên, so với tình hình từ khi trúng độc đến giờ hoàn toàn khác hẳn.

Bà ta không khứng chịu việc Triệu Mẫn gọi ra điện tử võ nên nhịn ăn đã sáu bảy ngày, trong dạ dày không còn một chút gì, giải dược vào ruột liền chạy thẳng vào máu cho nên thuốc ngấm nhanh hơn những người khác nhiều. Huống chi bà ta nội lực thâm hậu, còn cao hơn cả Tống Viễn Kiêu, Du Liên Châu, Hà Thái Xung có lẽ chỉ kém Không Văn thần tăng của phái Thiếu Lâm một chút thôi, thành thử độc tính của Thập Hương Nhuyễn Cân Tán bị thuốc giải làm tiêu tan rất mau, Diệt Tuyệt sư thái chỉ vận khí một hồi, nội lực lập tức tái sinh chưa đến nửa giờ đã khôi phục được năm sáu thành.

Bà ta thấy vậy đang tính vận công gấp rút hơn bỗng nghe Hạc Bút Ông ở bên ngoài la lối: “... Nếu ông muốn cứu người tình cũ Diệt Tuyệt sư thái và con gái bà ta là Chu Chỉ Nhược thì cứ việc cứu, tôi nhất định không ngăn cản gì”. Mấy chữ “lão tình nhân” vãn vãn từng tiếng như tên nhọn đâm vào tai, bà ta nghe không nổi giận sao được, liền bước ra lan can, bực tức quát lên:

- Người nói những nói càn, không biết trước biết sau gì cả là sao?

Hạc Bút Ông liền năn nỉ:

- Lão sư thái, xin bà làm ơn khuyên ông... ông bạn già thả sư huynh tôi ra. Tôi đảm bảo một nhà ba mạng bình an ra khỏi đây. Huyền Minh nhị lão nói một là một, nói hai là hai, không phải là loại nói rồi lại nuốt lời.

Diệt Tuyệt sư thái càng giận thêm, hỏi dồn:

- Cái gì mà một nhà ba mạng?

Phạm Dao tuy đang trong cảnh nguy nan, vẫn cười sảng sặc, thật là đặc ý nói:

- Lão sư thái, tên già đó nói tôi với bà là cựu tình nhân, còn Chu cô nương kia, thì là con tư sinh của hai đứa mình.

Diệt Tuyệt sư thái giận không để đâu cho hết, trong ánh lửa khi mờ khi tỏ, khuôn mặt trông thật đáng sợ, nghiêng răng nói:

- Hạc lão nhi, ngươi lên đây, ta với ngươi trao đổi một trăm chưởng rồi hãy tính.

Nếu phải lúc bình thời, nói Hạc Bút Ông lên là y lên ngay, há sợ gì người chưởng môn phái Nga Mi, nhưng phút này sư huynh y rơi vào tay người khác nên không dám ngang tàng, kêu lên:

- Khổ đầu đà, cái đó là chính ngươi nói ra, chứ đâu phải ta bịa đặt đâu.

Diệt Tuyệt sư thái hằm hằm nhìn Phạm Dao, gay gắt hỏi lại:

- Có phải người nói đó không?

Phạm Dao lại cười ha hả, đang định nói chêm chọc bà ta mấy câu, bỗng nghe dưới chân tháp có tiếng người lao xao, ghé mắt nhìn xuống, thấy trong ánh lửa có một người thân hình chẳng khác gì bướm vờn hoa chạy qua chạy lại nhanh nhẹn dị thường, giữa đám đông lạng qua lạng lại, tiếng loảng xoảng, loảng xoảng liên tiếp không dứt, binh khí trong tay các phiến tăng, võ sĩ đều rơi xuống đất, chính là giáo chủ Trương Vô Kỵ đã đến nơi.

Trương Vô Kỵ vừa ra tay, năm thanh kiếm trong tay những người vây đánh Vi Nhất Tiểu đều bay đi cả. Vi Nhất Tiểu mừng quá, lạng người đến gần chàng, nói nhỏ:

- Để thuộc hạ đến đốt phủ Nhữ Dương Vương.

Trương Vô Kỵ gật đầu hiểu ngay ý của y, bên mình nơi đây chỉ có vài người, nếu như không cứu kịp quân hào lực đại môn phái ra, đối phương viện binh sẽ đến mỗi lúc một đông. Thanh Dực Bức Vương đến phủ Nhữ Dương Vương phóng hỏa, các võ sĩ sẽ thấy việc bảo vệ vương gia cần hơn, chính là kế điệu hổ ly sơn, phủ để trừu tân[1] thật tuyệt diệu. Chỉ thấy một bóng xanh vọt qua, Vi Nhất Tiểu đã nhảy qua tường chạy mất.

Trương Vô Kỵ thấy tình hình như thế, lớn tiếng hỏi:

- Phạm hữu sứ, ra sao rồi?

Phạm Dao đáp:

- Nguy ngập lắm, đường xuống bị cháy mất rồi, không một ai có thể chạy thoát được cả.

Lúc đó trong số mười tám phiến tăng thủ hạ của Vương Bảo Bảo, đã có mười bốn người tiến đến vây đánh Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ nghĩ phá giặc phải bắt thủ lĩnh trước, có bắt được gã vương công Thát tử đầu đội kim quan kia thì mới có thể ép bọn thuộc hạ dập lửa thả người ra, thành thử chẳng khác gì con cá quẫy mình, lắc người một cái đã vọt ra khỏi bọn phiến tăng, tới ngay trước mặt Vương Bảo Bảo.

Nào ngờ từ phía trái một thanh kiếm đâm tới, hàn quang lạnh người, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực. Trương Vô Kỵ vội vàng lùi lại, chỉ nghe một giọng đàn bà nói:

- Trương công tử, đây là gia huynh, xin đừng đụng đến.

Chỉ thấy người đứng đó thân hình yếu điệu, thanh kiếm trong tay rung động, lưỡi kiếm sáng loáng như nước chính là thanh kiếm Ý Thiên, còn người thì mặt đẹp như hoa chính là Triệu Mẫn. Nàng đuổi theo Trương Vô Kỵ đến đây cũng chỉ chậm hơn một bước.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cô nương mau hạ lệnh đập lửa cứu người, nếu không tại hạ sẽ phải vô lễ với hai vị đó.

Triệu Mẫn quát lên:

- Thập bát Kim Cương, người này võ công ghê gớm lắm, mau lập thành Kim Cương trận chặn y lại.

Mười tám phiên tăng mới rồi đã nếm mùi đau khổ của Trương Vô Kỵ, chẳng cần quận chúa chỉ điểm cũng đã biết chàng tới bực nào. Chỉ nghe choang một tiếng lớn, tám chiếc thanh la bằng đồng trong tay Tứ Bạt Kim Cương cùng gõ vào nhau, mười tám người chạy qua chạy lại, làm thành một bức tường người chặn ngay trước mặt Vương Bảo Bảo và Triệu Mẫn, đẩy lùi Trương Vô Kỵ ra.

Trương Vô Kỵ thấy mười tám phiên tăng chạy vòng quanh, bộ pháp kỳ lạ, xem ra bên trong còn chứa nhiều biến hóa. Chàng đang toan nhảy vào phá trận Kim Cương này xem sao, thì ngay lúc ấy nghe một tiếng bình thật lớn, một chiếc cột từ trên tháp đổ xuống.

Chàng quay đầu lại thấy lửa đã bén đến tầng thứ bảy, trong ánh lửa đỏ rực lem lem có bóng hai người đang đấu với nhau cực kỳ khốc liệt. Đó chính là Diệt Tuyệt sư thái và Hạc Bút Ông, còn trên lan can tầng thứ mười đầy những người của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, những người đó võ công chưa hoàn toàn hồi phục, huông chi tháp cao đến hơn chục trượng, dù có khinh công tuyệt đỉnh mà nội lực không mất chút nào, nhảy xuống cũng chết tươi ngay.

Một ý nghĩ liền nảy vụt ra trong đầu Trương Vô Kỵ: “Trận Kim Cương này không phải trong chốc lát mà phá được, huông chi đánh bại được bọn phiên tăng thì lại có những hảo thủ khác xông lên, muốn bắt người anh của Triệu cô nương thật không phải dễ. Diệt Tuyệt sư thái đấu với Hạc Bút Ông từ này giờ không thấy sút kém chút nào, xem chừng võ công đã khôi phục, như thế nhóm đại sư bá nội lực cũng đã có rồi, chỉ điều bảo tháp này quá cao không thể nào nhảy xuống được”.

Chàng nghĩ như thế lập tức chạy khắp nơi, hay tay lúc đánh lúc bắt, lúc đập lúc đoạt đánh ngã toàn bộ bọn thân tiễn bát hùng, ngoài ra bọn võ sĩ ai cầm cung tên đều bị chàng hoặc bẻ gãy, hoặc điểm huyết, đến khi tất cả chung quanh không còn một hảo thủ cung tiễn nào, lúc ấy mới cao giọng nói:

- Các vị tiên bối trên tháp, xin nhảy xuống đây, tại hạ ở dưới này sẽ đỡ cho.

Những người ở trên tháp nghe thế đều ngạc nhiên, nghĩ thầm nơi đây cao đến hơn mười trượng, nhảy xuống thế sẽ mạnh lắm, dù chàng có sức nghìn cân cũng không thể nào đón được. Phái Không Động, phái Côn Lôn liền có người nhao nhao lên:

- Không thể nào được, chớ nên mắc hõm tiểu tử đó. Y định lừa cho mình nhảy xuống chết nát xương đây mà.

Trương Vô Kỵ thấy lửa đã bốc lên gần đến các cao thủ rồi, nếu như mọi người không nhảy xuống, thế tất đều chết cháy cả nên lớn tiếng nói:

- Du nhị bá, bác đối với cháu ớn nặng như núi, không lẽ tiểu điệt lại có bụng dạ hại bác hay sao? Bác nhảy xuống trước đi.

Du Liên Châu xưa nay vẫn tin tưởng Trương Vô Kỵ, biết võ công chàng cao cường nhưng không chắc có thể đỡ nổi mình. Tuy nhiên ở lại để bị chết thui và ngã xuống chết có khác gì nhau, nên kêu lên:

- Được, để ta nhảy xuống.

Ông liền tung mình, từ cao tháp nhảy vọt ra. Trương Vô Kỵ nhắm kỹ càng, đợi đến khi người ông còn cách mặt đất chừng năm thước, một chưởng nhẹ nhàng đánh ra, trúng ngay vào hông. Trong chưởng đó chàng đã vận dụng môn võ công tuyệt đỉnh Càn Khôn Đại Na Di, cực kỳ khéo léo biến sức từ trên đi xuống trở thành từ trái sang phải.

Thân hình Du Liên Châu văng ngang qua, xa đến mấy trượng. Lúc này công lực ông đã khôi phục được bảy tám thành, vừa xoay mình một cái đã trầm ổn đứng được trên mặt đất, thuận tay một chưởng đánh ra hộc máu một võ sĩ Mông Cổ. Ông lớn tiếng gọi:

- Đại sư ca, tứ sư đệ, mau nhảy xuống đi thôi.

Người trên tháp thấy Du Liên Châu bình an rơi xuống, lớn tiếng reo hò. Tống Viễn Kiều thương con, muốn y thoát hiểm trước, nói:

- Thanh Thư, con nhảy xuống đi.

Tống Thanh Thư từ khi ra khỏi tù thất, lúc nào cũng đứng bên cạnh Chu Chỉ Nhược liền nói:

- Chu cô nương, cô nhảy đi.

Chu Chỉ Nhược công lực chưa hồi phục không thể giúp gì cho sư phụ được, nhưng cũng không muốn một mình chạy thoát, nghe Tống Thanh Thư nói liền lắc đầu:

- Tôi đợi sư phụ tôi.

Lúc đó Hà Thái Xung, Ban Thục Nhân đã trước sau nhảy xuống, đều được Trương Vô Kỵ thi triển Càn Khôn Đại Na Di thần công xuất chưởng đánh ra, sức rơi thẳng biến thành văng ngang nên ai nấy đều thoát hiểm. Những người đó công lực tuy chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng chỉ cần năm sáu thành, cũng đã khiến cho bọn phiên tăng, võ sĩ không sao đương cự nổi.

Bọn Du Liên Châu trong giây lát đã đoạt được binh khí, bao vây hộ vệ cho Trương Vô Kỵ. Thủ hạ của Vương Bảo Bảo và Triệu Mẫn toan xông lên ngăn chặn, đều bị Du Liên Châu, Hà Thái Xung, Ban Thục Nhân đẩy lui. Trên tháp một người nhảy xuống, bên Trương Vô Kỵ lại có thêm một người tiếp tay. Những người này từ khi bị Triệu Mẫn bắt giam nơi tháp đến nay, ai nấy chịu

biết bao nhiêu nhục nhã, biết bao nhiêu người bị chặt ngón tay, bây giờ thoát khỏi lao lung, cầm phần phát tiết chỉ trong giây lát đã có hơn hai chục võ sĩ bị đánh chết lẫn trên mặt đất.

Vương Bảo Bảo thấy tình hình không ổn, truyền lệnh:

- Mau điều đội thân binh cung nô của ta lại đây.

Cấp tổng quản đang toan đi ra truyền lệnh của tiểu vương gia, bỗng thấy góc đông nam lửa cháy ngút trời, y hoảng hốt kêu lên:

- Tiểu vương gia, vương phủ đang cháy. Chúng ta quay về bảo vệ vương gia là hơn.

Vương Bảo Bảo cũng lo cho an nguy của phụ thân, không còn lòng dạ nào tính chuyện bắt bọn phản tặc, vội nói:

- Mọii tử, ta về phủ trước, em ở lại phải cẩn thận.

Y không đợi Triệu Mẫn trả lời, quay đầu giục ngựa chạy thẳng ra ngoài. Vương Bảo Bảo đi rồi, mười tám kim cương cũng chạy theo, bọn võ sĩ cũng đi đến quá nửa. Những người còn lại thấy vương phủ bị cháy, đâu ngờ chỉ một mình Vi Nhất Tiểu gây ra, lại tưởng bọn phản tặc đã kéo đại đội binh mã đến tấn công nên ai nấy đều kinh hoàng.

Đến lúc này, Tống Viễn Kiều, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc cũng đã nhảy xuống khỏi tháp, hai bên yếu mạnh nay đổi chiều, đến khi Không Văn phương trượng, Không Trí đại sư cùng các cao tăng trong Đạt Ma Đường, La Hán Đường xuống cả rồi, các võ sĩ thủ hạ của Triệu Mẫn không cách gì kháng cự nổi.

Triệu Mẫn nghĩ lúc này mình không chạy cho nhanh, lại bị bên kia bắt được không chừng, lập tức hạ lệnh:

- Tất cả lui ra khỏi chùa Vạn An.

Nàng quay lại nói với Trương Vô Kỵ:

- Chiều ngày mai, tôi lại mời công tử đi uống rượu, nhớ đến nhé.

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên, chưa kịp trả lời, Triệu Mẫn đã cười đi vào hậu điện của chùa Vạn An. Chỉ nghe Phạm Dao trên tháp cao hô to:

- Chu cô nương, mau nhảy xuống, lửa cháy đến nơi rồi, không nhảy ngay là thành mỹ nhân nướng trui đó.

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Tôi phải theo sư phụ.

Diệt Tuyệt sư thái và Hạc Bút Ông hai bên đánh nhau một trận kịch liệt, mỗi khi khói lửa bén lên thì lại nhảy lên một tầng sau cùng đến tận tầng thứ mười. Bà ta công lực chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng lúc này không còn coi sống chết vào đâu, chường pháp chỉ công mà không thủ. Hạc Bút Ông một mặt lo cho sư

huynh nên phân tâm, hơn nữa bị thương chưa khỏi hẳn, lại mới uống phải thuốc mê, huyết đạo bị đóng khá lâu nên chân tay không được linh hoạt thành thử hai bên không phân cao thấp. Diệt Tuyệt sư thái nghe tiếng học trò trả lời, kêu lên:

- Chỉ Nhược, con mau nhảy xuống đi, đừng lo cho ta làm gì. Tên giặc già này làm nhục ta quá lắm, không thể để cho y sống được.

Hạc Bút Ông lòng kêu khổ thầm: “Con mụ ni cô này đánh kiêu thí mạng, ta cứu sư huynh mới là cần, không lẽ chết chùng với mụ trong đồng lửa này hay sao?”. Y liền lớn tiếng nói:

- Diệt Tuyệt sư thái, câu đó là của khổ đầu đà nói chứ có liên quan gì đến ta đâu.

Diệt Tuyệt sư thái liền thu chưởng về, hỏi Phạm Dao:

- Tên đầu đà chết tiệt kia, câu nói điên khùng kia có phải do ngươi nói không?

Phạm Dao cười rung cả mặt nói:

- Câu nói điên khùng nào?

Câu nói đó rõ ràng y muốn cho Diệt Tuyệt sư thái tự miệng mình nói ra một lần: “Y bảo ta và ngươi là người tình cũ, Chu Chỉ Nhược là con tư sinh của ta”. Thế nhưng hai câu đó làm sao bà ta có thể nói ra? Tuy nhiên khi nghe Phạm Dao nói thế, bà ta biết là lời Hạc Bút Ông quả không sai, tức đến run lên được.

Hạc Bút Ông thấy Diệt Tuyệt sư thái lưng quay về phía mình, vừa lúc có một đám khói đen ủa tới, đúng là cơ hội bằng vàng nên y liền đánh luôn một chưởng. Chu Chỉ Nhược và Phạm Dao đều nhìn rõ, cùng kêu lên:

- Sư phụ coi chừng.

- Lão ni cô cẩn thận.

Thế nhưng không kịp nữa, Hạc Bút Ông đã đánh trúng ngay lưng bà ta. Huyền Minh thân chưởng lợi hại biết là chừng nào, năm xưa trên núi Võ Đương chỉ có mình Trương Tam Phong có thể đỡ được một chưởng, Diệt Tuyệt sư thái trúng rồi, thân hình lão đảo, ngã quỵ xuống. Chu Chỉ Nhược kinh sợ, chạy đến đỡ sư phụ lên.

Phạm Dao giận quá, quát lên:

- Quân tiểu nhân âm độc đê tiện, còn để ngươi làm gì?

Y xách chiếc chăn gói Lộc Trượng Khách và Hàn cơ lên, ném ngay xuống. Hạc Bút Ông tình đồng môn thăm thiết, trong cơn nguy cấp không kịp suy xét, liền nhảy theo để chộp lấy Lộc Trượng Khách. Thế nhưng cái bọc đó văng ra quá xa, Hạc Bút Ông chỉ nắm được một góc, chính y cũng rơi theo.

Trương Vô Kỵ đứng bên dưới, trong khói lửa không nhìn rõ mọi việc bên trên, chỉ thấy một vật lớn từ cao rơi xuống, đâu còn kịp nhìn xem là vật gì, thấp

thoảng dường như có người trong đó, còn ở bên ngoài chính là Hạc Bút Ông. Chàng biết y là kẻ gây ra cho mình bao nhiêu khổ sở, ngay cả cái chết của cha mẹ mình cũng có liên quan rất nhiều, nhưng không nỡ thông tay để cho y bị rơi xuống nát thây, lập tức nhảy tới, hai tay chia ra đánh vào Hạc Bút Ông và cái chĩa, mỗi bên văng ra xa hơn ba trượng.

Hạc Bút Ông xoay người một cái đã đứng được, trong bụng kêu thảm: “Nguy hiểm thực”. Y không ngờ Vô Kỵ lấy đức báo oán, cứu mạng cho mình, quay qua nhìn đến sư huynh, không khỏi giật mình kinh hãi. Thì ra Trương Vô Kỵ đánh trúng, chiếc chĩa tung ra hai người trần truồng như nhộng, rơi ngay vào đồng lửa. Lộc Trọng Khách huyết đạo chưa giải, không cử động được, đầu tóc liền bắt lửa cháy ngay. Hạc Bút Ông kêu lên:

- Sư ca.

Y liền xông vào trong đám lửa bùng Lộc Trọng Khách lên, vừa nhảy ra ngoài, chân chưa vững đã nghe Du Liên Châu quát:

- Ném một chưởng của ta nào.

Chưởng trái liền đánh luôn vào vai y. Hạc Bút Ông không dám chống đỡ, hạ vai xuống tránh, nhưng Du Liên Châu chưởng đó chưa ra hết tay, vai đã hạ xuống, đánh luôn xuống dưới, nghe bịch một tiếng, khiến y đau đến trán toát mồ hôi. Lúc này việc cứu sư huynh quan trọng hơn, Hạc Bút Ông vội ôm Lộc Trọng Khách phi thân nhảy qua tường.

Ngay khi đó, từ trên tháp một cái cột đang cháy bùng bùng đổ xuống, đè luôn lên xác Hàn cơ, chỉ trong giây lát lửa bao phủ toàn thân. Người đứng dưới tất cả đều kêu lên:

- Mau nhảy xuống, mau nhảy xuống.

Phạm Dao chạy qua né lại cố tránh lửa tạt vào. Cái cột cái của bảo tháp đã bị hủy, gạch ngói tung tóe rơi xuống, đỉnh tháp bắt đầu lung lay, không biết lúc nào đổ ụp xuống. Diệt Tuyệt sư thái gắt lên:

- Chỉ Nhược, con nhảy xuống đi.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Sư phụ nhảy trước đi, con sẽ nhảy theo.

Diệt Tuyệt sư thái đột nhiên vọt tới, đánh thẳng vào vai trái Phạm Dao, quát lên:

- Ác tặc của ma giáo kia, không thể nào tha cho ngươi được.

Phạm Dao cười một tràng dài, tung mình nhảy xuống. Trương Vô Kỵ một chưởng đánh ra, nhẹ nhàng đẩy y vọt sang một bên, khen ngợi:

- Phạm hữu sử, việc lớn đã xong, công của ông quả thực khó ai bì kịp.

Phạm Dao vừa đứng vững đã nói:

- Nếu không có thần công cái thể của giáo chủ, tất cả mọi người đã thành heo quay trên tháp rồi. Phạm Dao hành sự chằng đâu vào đâu, có công cán gì?

Diệt Tuyệt sư thái giơ tay ôm Chu Chỉ Nhược, nhảy vọt xuống, đội còn cách mặt đất chừng một trượng, hai tay vận kinh tung lên, ném Chu Chỉ Nhược lên vài thước. Hành động đó khiến cho Chu Chỉ Nhược giống như chỉ từ hơn một trượng rơi xuống, không bị nguy hiểm chút nào trong khi Diệt Tuyệt sư thái rơi xuống càng mạnh thêm.

Trương Vô Kỵ tiến lên, vận Càn Khôn Đại Na Di đẩy vào ngang hông bà ta. Nào ngờ Diệt Tuyệt sư thái không còn muốn sống nữa, cũng không để phải chịu ơn của Minh giáo, thấy chàng tung chưởng đánh ra, thu hết tàn lực toàn thân, đánh ngược lại một chưởng. Hai chưởng đụng nhau, nghe bình một tiếng lớn, chưởng lực của Trương Vô Kỵ bị bà ta làm sai phương hướng, nghe lách cách mấy tiếng, Diệt Tuyệt sư thái đã rơi phịch xuống đất, xương sống gãy thành mấy đoạn. Trương Vô Kỵ cũng bị chưởng của lão ni cô cộng thêm sức rơi từ trên xuống khiến ngực bị chấn động, khí huyết nhộn nhạo phải lùi về sau mấy bước, trong lòng không hiểu tại sao Diệt Tuyệt sư thái lại muốn tự sát.

Chu Chỉ Nhược nhào tới ôm sư phụ khóc lóc:

- Sư phụ, sư phụ.

Các môn đệ phái Nga Mi cũng chạy tới vây quanh Diệt Tuyệt sư thái, náo loạn cả lên. Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Chỉ Nhược, từ nay trở đi, con là chưởng môn bản phái. Điều ta bảo con làm, con chớ... chớ có sai lời, nghe chưa?

Chu Chỉ Nhược khóc đáp:

- Thừa sư phụ vâng, đệ tử quyết không dám quên.

Diệt Tuyệt sư thái nở một nụ cười nhợt nhạt:

- Có thể, ta chết mới nhắm mắt...

Lúc đó Trương Vô Kỵ đã chạy tới, định thăm mạch bà ta, Diệt Tuyệt sư thái liền lật tay, nắm chặt cổ tay chàng, rít lên:

- Dâm đồ của ma giáo kia, nếu ngươi làm ô uế tấm thân thanh bạch của ái đồ ta, dù thành quỷ ta cũng không tha...

Chữ “ngươi” sau cùng chưa ra khỏi miệng, hơi thở đã tuyệt nhưng Diệt Tuyệt sư thái vẫn còn nắm chặt tay Trương Vô Kỵ không buông, nắm móng tay bấm vào cổ tay chàng bật cả máu ra.

Phạm Dao kêu lên:

- Tất cả mọi người chạy theo tôi qua đến cửa thành phía tây gặp nhau. Nếu như còn chân chừ, đại đội nhân mã của gian vương kéo đến bây giờ.

Trương Vô Kỵ ôm xác Diệt Tuyệt sư thái lên, nói nhỏ:

- Thôi mình đi.

Chu Chỉ Nhược nhẹ nhàng gỡ mấy ngón tay ân sư ra khỏi cổ tay chàng, đỡ lấy thi thể lão ni cô, không nhìn Trương Vô Kỵ đến một lần, chạy thẳng ra ngoài cửa chùa.

Khi đó cao thủ các môn phái Côn Lôn, Hoa Sơn, Không Động cũng đã chạy khỏi rồi, chỉ còn Không Văn, Không Trí hai vị cao tăng không mất phong phạm tiền bối, bước tới chấp tay vái chào cảm tạ Trương Vô Kỵ, cùng Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu các người nói mấy câu thăm hỏi, sau đó mới đi ra. Trương Vô Kỵ sử dụng Càn Khôn Đại Na Di thần công giúp cho sáu đại môn phái xuống đất an toàn, nội lực hao phí rất nhiều, sau cùng lại đối chưởng với Diệt Tuyệt sư thái, nguyên khí bị thương tổn trầm trọng, lúc này bước đi không nổi nữa. Mạc Thanh Cốc liền cõng trên lưng, Trương Vô Kỵ vận Cửu Dương thần công, nội lực mới dần dần trở lại.

Khi ấy trời đã hưng hửng sáng, quần hùng đi ra đến cửa tây, đánh đuổi bọn quan binh giữ cửa rồi chạy ra khỏi thành. Chạy được mấy dặm, cả bọn gặp Dương Tiêu đem xe ngựa đến đón, chúc mừng mọi người thoát cơn hoạn nạn.

Không Văn đại sư nói:

- Hôm nay nếu như không được Trương giáo chủ của Minh giáo và các vị cứu giúp thì không biết sáu đại môn phái của Trung Nguyên khí vận sẽ đi về đâu. Đại ân không thể chỉ dùng lời cảm tạ là đủ, kế hoạch lúc này phải làm sao xin Trương giáo chủ đứng ra sắp đặt.

Trương Vô Kỵ nói:

- Tại hạ kiến thức nông cạn, chẳng dám có chủ ý gì, xin phương trượng chùa Thiếu Lâm phát hiệu thi lệnh cho.

Không Văn đại sư cương quyết từ chối không nhận. Trương Tùng Khê nói:

- Nơi đây cách thành không xa, đêm qua mình quấy phá long trời lở đất ngay trong kinh đô của Thát tử, gian vương đời nào chịu bỏ qua? Đến khi vương phủ dập được lửa rồi, thế nào cũng đem binh mã đuổi theo. Chúng ta nên đi khỏi nơi đây rồi sau đó hãy bàn tính cũng được.

Hà Thái Xung nói:

- Gian vương nếu đem binh đuổi theo thì còn gì bằng, mình sẽ đánh cho chúng một trận tơi bời hoa lá cho hả cơn giận bấy lâu nay.

Trương Tùng Khê nói:

- Hầu hết chúng ta công lực chưa hoàn toàn hồi phục, việc giết Thát tử không phải chỉ một ngày hôm nay, mình nên tránh trước là hơn.

Không Văn đại sư nói:

- Trương tứ hiệp nói phải lắm, nếu hôm nay mình chém giết Thát tử, bên mình thương vong cũng không phải là ít, nên tạm thời tránh đi cũng phải.

Lời của phương trượng chùa Thiếu Lâm nói ra so với người khác hơn hẳn thành thử không còn ai bàn thêm gì nữa. Không Văn đại sư lại hỏi:

- Trương tứ hiệp, theo như cao kiến của ông, chúng ta nên đi về hướng nào?

Trương Tùng Khê đáp:

- Thát tử sẽ nghĩ mình nếu không đi về hướng nam thì cũng đi về hướng đông nam. Thành ra mình đi ngược lại, đi hướng tây bắc, các vị nghĩ sao?

Mọi người ai nấy ngạc nhiên, Dương Tiêu liền vỗ tay nói:

- Ý kiến của Trương tứ hiệp thật là cao. Phía tây bắc đất rộng người thưa, chỗ nào cũng có núi hoang, muốn tìm chỗ trú ẩn cũng dễ, bọn Thát tử không thể nào ngờ tới được.

Mọi người càng nghĩ càng thấy kế của Trương Tùng Khê rất hay, cùng quay đầu ngựa đi về hướng tây bắc.

Đi được chừng hơn năm chục dặm, quân hiệp ghé lại một thung lũng nghỉ ngơi. Dương Tiêu vốn đã dự bị mọi thứ, lương khô rượu thịt không thiếu món gì. Mọi người kể lại chuyện thoát khỏi nguy khốn vừa qua, đều nói toàn là do Trương Vô Kỵ và Phạm Dao hai người cứu mạng.

Tới đây Chu Chỉ Nhược và các đồng môn phái Nga Mi mới đem xác Diệt Tuyệt sư thái ra hỏa táng. Không Văn, Không Trí, Tống Viễn Kiền, Trương Vô Kỵ tất cả đều đến hành lễ chia buồn. Diệt Tuyệt sư thái là một đại hiệp danh vọng, tuy tính tình hơi khác thường nhưng bình sinh hành hiệp trượng nghĩa, chính khí lẫm lẫm trong võ lâm ai ai cũng kính trọng. Quân đệ tử phái Nga Mi khóc lóc thảm thiết khiến ai nấy đều phải mũi lòng.

Không Văn đại sư lớn tiếng nói:

- Người chết rồi không thể sống lại được, chư hiệp phái Nga Mi nếu cố kế thừa di chí của sư thái, thì người đã chết rồi cũng như còn sống vậy. Lần này chúng ta bị gian nhân hạ độc, ai ai cũng gặp phải cảnh đau lòng, Không Tính sư đệ của bản phái cũng bị Thát tử giết chết, mối thù này không thể không báo, thế nhưng làm thế nào thì mình phải từ từ mà tính.

Không Trí đại sư tiếp lời:

- Sáu đại môn phái của Trung Nguyên vốn coi Minh giáo là thù nghịch, nhưng Trương giáo chủ lấy đức báo oán, ra tay cứu chúng ta, bao nhiêu hiềm thù cũ của đôi bên từ nay xóa hết. Từ giờ trở đi tất cả chúng ta đồng tâm hiệp lực, quyết đuổi quân Hồ Lỗ ra khỏi cõi bờ.

Tất cả mọi người đều một lòng như thế. Thế nhưng nói tới chuyện làm sao báo thù, các môn phái bàn ra tán vào mãi không có định kiến nào cả. Sau cùng Không Văn đại sư nói:

- Chuyện này không phải một ngày một buổi có thể quyết định được, chúng ta nên nghỉ ngơi ít ngày, chia tay nhau quay trở về bản sơn. Việc báo thù sẽ cùng thương lượng sau để tìm ra thiện sách.

Mọi người gật đầu khen phải. Trương Vô Kỵ nói:

- Hiện nay đại sự coi như đã xong, tôi có một số việc riêng, phải quay lại Đại Đô một chuyến, xin từ biệt các vị. Từ nay về sau mong rằng mọi người chúng ta cùng nắm tay nhau, một phen sống mái với quân Thát tử.

Quần hào đều hô to:

- Mọi người chúng ta cùng nắm tay nhau, một phen sống mái với quân Thát tử.

Tiếng reo vang trời dậy đất vang mãi trong sơn cốc. Mọi người tiễn chàng ra tận ngoài thung lũng. Trương Vô Kỵ hành lễ cáo từ, Dương Tiêu nói:

- Bao nhiêu anh hùng thiên hạ đều kỳ vọng vào giáo chủ, xin cố gắng bảo trọng tấm thân.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Huỳnh đệ đã hiểu được điều đó.

Nói xong chàng giục ngựa chạy về hướng nam.